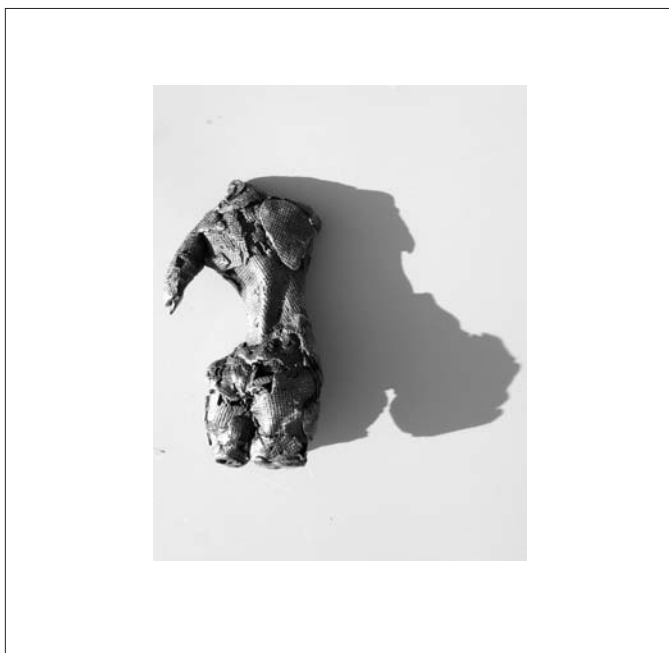

Enric Lluch i la fusió dels contraris

Segurament, només amb el títol, els lectors atents i seguidors dels meus articles —si és que n'hi ha— hauran pensat de seguida que no és la primera vegada que parle d'Enric Lluch, ja que, a més d'haver-li dedicat alguna entrevista i alguns paràgrafs elogiosos en totes les panoràmiques anuals de la literatura infantil i juvenil valenciana que escric per a la revista *CLIJ. Cuadernos de literatura infantil y juvenil*, he citat sovint alguna de les seues obres —per exemple, en els textos publicats en aquesta revista— com a referent de la literatura de qualitat escrita per a xiquets i xiquetes. Per tant, a ningú no li ha d'estranyar que li dedique tot un article en exclusiva, perquè, com he afirmat en ocasions anteriors, Enric Lluch és, sens dubte, un dels escriptors més destacats de la narrativa infantil en la nostra llengua, per la qual cosa la seua obra —nombrosa en quantitat i rica en recursos estilístics i temes tractats— mereix ja un estudi en profunditat que, de moment, deixarem per a més endavant, per falta d'espai, però amb una clara invitació als crítics que vulguen acostar-se a la producció d'Enric Lluch per a analitzar-la.

En qualsevol cas, el fet és que acabe de llegir-me una de les seues últimes obres —en ell és difícil dir-ne l'última, perquè és un autor molt prolífic— i m'ha semblat magnífica: una petita joia, tant pel que fa a l'estil —directe, irònic i suggeridor—, com pel que respecta a la trama de la història, a la vivacitat dels personatges o a la simbologia dels temes exposats d'una manera intencionadament innocent, perquè l'autor, per modèstia, no pretén dir-nos més del que ens conta en la història, encara que, com sol passar sovint, la saviesa no ix quan s'aparenta, sinó quan hi és. I, precisament, és això el que ha esdevingut en la narra-

ció de què parlem, *Quatre soques fan un pont* (Voramar, 2006), Premi 10 de Literatura Infantil i Juvenil, convocat per les llibreries valencianes del Grup 10 amb la col·laboració de l'editorial Alfaguara/Voramar.

L'argument és molt atractiu i el ritme dels fets avança amb una sorprenent agilitat, donada, sobretot, per la construcció breu de les frases, els diàlegs senzills i emotius dels protagonistes, l'humor amb què es descriuen totes les situacions, com també l'estima amb què el narrador les contempla, i, finalment, l'estructura paral·lela i repetitiva dels dos mons contraposats. Un aspecte, aquest últim, molt digne de ressaltar i que ja ha estat utilitzat per Enric Lluch en altres obres seues com, per exemple, *El rei Panxut redola i el rei Primal s'envola*, *L'àngel Propulsat i el dimoni Emplomat* i *De Satanasset a Aletes-de-Vellut*. A *Quatre soques fan un pont*, en concret, ens trobem amb dos poblatos diferents, els fetillers dels quals envien, per separat, a dos dels seus millors

guerrers, Ur i Motú, a descobrir altres terres seguint la direcció marcada pels seus rictus respectius. Ur i Motú es troben, finalment, l'un davant de l'altre a una vora diferent d'un riu que els impedeix el pas i que, a partir d'aleshores, serà la frontera que dividirà les terres de cadascun dels poblats.

Però, tal i com succeeix a la resta de les obres d'Enric Lluch en què el tema dels contraris hi és present, la distinció entre els uns i els altres, entre el bé i el mal, comença de seguida a desfer-se amb el contacte. Ur i Motú se sorprenen en observar que l'un deixa passar el

temps menjant-se una poma, mentre que l'altre ho fa amb una magrana i decideixen intercanviar-se els fruits. Però aquest acte espontani i natural és jutjat pels bruixots respectius com a pernicios i perillós, la qual cosa genera el primer conflicte de l'obra, ja que els guerrers de les dues tribus seran enviats a la captura dels fruits dels altres i es trobaran enfrontats a una banda i l'altra del riu. No obstant això, el bon seny dels guerrers i dels seus caps, Ur i Motú, i la indiscutible utilitat dels intercanvis fa que, a poc a poc, s'impose l'aproximació i el coneixement mutu, a pesar de les contínues interferències dels bruixots que no deixen mai de veure els altres com a enemics. Per això, amb reiterada insistència, les soques que posen i trauen, segons els esdeveniments, per travessar el riu, fan, a la llarga, un autèntic pont. Un pont que acaba amb el món dels contraris i que fusiona en un mateix poble dues tribus diferents: el símbol, evidentment, d'un desig i d'una lluita que molts portem a terme en la realitat per a transformar una societat que no ens agrada.

Josep Antoni Fluixà